

Præsten strøg sig med Haanden nedover sit skægløse Ansigt og sagde:

„I visse Punkter er han dog din Meningsfælle, Povl.“

Det kom som henkastet; men Tonen var nedstemt, og han fortsatte ikke.

Doktoren forstod, hvad han hentydede til. Balduin Hansen havde i sin Tid haft et Sammenstød med Broderens Forgænger i Embedet, Provst Vollerup, der havde anklaget ham for fritænkerisk Agitation i Skolen.

Han rejste sig op. Med formørket Mine gik han hen i den aabne Havedør, og her blev han staaende med Ryggen til Stuen uden at sige noget. Tilsidst kom Præsten hen til ham og lagde sin ene Haand paa hans Skulder.

„Tilgiv mig, Povl!“

„Det er nu anden Gang, du bryder vor Aftale, Johannes!“

„Jeg skal tie.“

Der blev i det samme banket paa Døren. Frøken Martinsen stak Overkroppen ind for at bringe den Besked, at Hans Andersens Kone lige nu havde faaet en rask Dreng, og at alting var, som det skulde være.

„Det er godt! Vil De sige, at jeg skal komme over og se paa Knægten,“ sagde Doktoren.

Da Døren igen var lukket, vendte han sig mod sin Broder med en forsonlig udstrakt Haand.

„Lad det saa være allersidste Gang, Johannes, at vi to strides om Ting, som vi dog aldrig bliver enige om! Der er i Forvejen Ufred nok i vor Slægt. Kan du huske, da vi var Dreng? Da talte vi altid om, at vi skulde blot holde sammen, saa vilde vi erobre et Kongerige. Det Løfte maa vi indfri — med den nødvendige Reduktion. Og gid saa de Ord maa ringe for dine Øren Dag og Nat lige til Valgene: „Balduin skal ødelægges!“ ... Godnat, Johannes!“

Præsten fulgte sin Broder ud.

„Hils Meta og Børnene!“ sagde han fra Trappen, idet Vognen sattes igang.